

»Na, Marijanica, to je tvoje! Vzemi to za doto in sprejmi — očetov blagoslov . . . In ti tudi, France! Veseli me, da vidim vaju oba skupaj!« . . .

Marijanica se ni genila.

»Vzemi! Vzemi, hčerka! Ne greni mi zadnje ure!« zašepeta zopet starec.

»Vzemi, Marijanica, in ne brani se!« deje častitljivi duhovnik.

Tresoč se po vsem telesu, je sprejela deklica tri stotake iz mrzle starčeve roke.

»Molite zame vsi — vsi!« . . .

Vsi so stali kakor okameneli . . .

Zunaj pa se je smehljalo nebo, in svetlo, jasno solnce je poljubljalo z zadnjimi prameni Prevojsko vas . . .

Serenada.

Devojčica moja, ti davno že spiš;
v zvoniku bije polnoči,
in v tvoji spalnici lučka bedi
in v tvoji spalnici paradiž.

Jaz grem vsak večer na božjo pot:
pod tvojim oknom grem vsak večer;
da najde duša moja mir,
grem vsak večer na božjo pot.

Čuj — posteljo tvojo zastražil je bog;
ob postelji tvoji kerub stoji,
in skozi temo se mu meč blesti,
in ta blesk je hladan in ta blesk je strog.

Le spavaj sladko, ti srček moj!
Pod tvojim oknom grem vsak večer,
in v moji duši sladak je mir,
dokler je bog otec stražnik tvoj.

Oton Zupančič.

